

λαϊκὰ ἀνέκδοτα ἔτινα διηγούνται περὶ σοῦ θὰ ἐπα-
νέλθωσιν εἰς τὴν μνήμην ὄλων με χρῶμα ζωηρότε-
ρον. Ὅστις ἐρχεται εἰς συνάντησίν σας, θὰ γελᾷ
ἐπὶ τῆ ὀφά σας, καὶ τὸ χερίστον πάντων, ὅτι θὰ
ἐμιλώσιν ἀκαταπαύστως περὶ τῆς ἀπωλείας ἣν ὑ-
πέσθητε ἐκ τοῦ οἴκου Κάμπδελ, πρᾶγμα ὅπερ θὰ
εἴς κάμῃ ὡς ἀπολέσητε πᾶσαν πίστιν.

— Ὁ Θεέ! ἀνέκραξεν ὁ σύμβουλος, ἀνάγκη ὁ
ἄθλιος αὐτός νὰ μοὶ ἐπιστρέψῃ τὴν εἰκόνα μου αὔ-
ριον λίαν πρῶτ.

— Καὶ ἐάν, ὅπερ δὲν ἐλπίζω, εἴς ἐπέστρεφεν
αὐτὴν, τί τὸ ὄφελος; Ἐὰν τὴν χαράξῃ προηγουμέ-
νως, καθ' ὅν τρόπον εἴπον, ἐπὶ χαλκῆς πλακῆς,
θὰ σὺρῃ ἑκατοντάδα ἀντιτύπων καὶ θὰ τὰ στείλῃ
εἰς ἕλας τὰς μεγάλας ἐμπορικὰς πόλεις, εἰς Ἀμ-
βούργον, Βρέμην, Λυδελν, Λονδίνον.

— Σταθῆτε! ἀνέκραξεν ὁ σύμβουλος, σταθῆτε!
ἐμιλήσατε εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, προσφέρετέ τῷ
ἐκ μέρους μου πενήκοντα, ἔστω καὶ ἑκατὸν τάλ-
ληρα ἵνα παρητιθῇ τῆς φρικτῆς του σκέψεως.

— Χά! χά! ἐκάγχασεν ὁ χρυσοχόος, λησμονεῖ-
τε ὅτι ὁ Λέξεν δὲν ἔχει ποσῶς ἀνάγκην χρημάτων,
ὅτι ἔχει πλουσίους γονεῖς, ἡ δὲ θεία του ἔχει ἀπὸ
πολλοῦ ἀφαιρώσει δι' αὐτὸν τὴν ἐξ ὀγδοήκοντα χι-
λιάδων ταλλήρων περιουσίαν της.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ὁ σύμβουλος, ὀγ-
δοήκοντα χιλιάδες... Ἀκούσατε, κύριε Λεονάρδε,
ἡ κόρη μου Ἀλβερτίνα ἐρωτεύεται, νομίζω, σφοδρῶς
τὸν νεαρὸν ζωγράφον. Εἶμαι ἀγαθὸς ἄνθρωπος, πα-
τὴρ τρυφερός, ἀδυνατῶν ὡς ἀντιέξω εἰς δάκρυα καὶ
παρακλήσεις· ὁ Ἐδμόνδος ἄλλως τε μοὶ ἀρέσκει,
εἶνε λαμπρὸς καλλιτέχνης, καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ σφοδρῶς
τὰς τέχνας. Ὁ ἀγαπητὸς Ἐδμόνδος εἶνε πράγματι
κάτοχος πολλῶν προτερημάτων... ὀγδοήκοντα χι-
λιάδες!.. Λοιπὸν, Λεονάρδε, ἐξ ἀγαθότητος, δίδω
τὴν κόρην μου εἰς τὸν λαμπρὸν αὐτὸν νέον.

— Τώρα, ἐπανέλαθεν ὁ χρυσοχόος ἐφείλω νὰ σοὶ
διηγηθῶ καὶ κατὰ νόστιμον. Ἐρχομαι ἀπὸ τοῦ δά-
σεως. Ἄνωθεν τοῦ μεγάλου λάκκου εὔρον ἰστάμε-
νον τὸν γηραιὸν σου φίλον καὶ συμμαθητὴν, τὸν
γραμματέα Τοῦσμαν ὅστις, ἀπληπισμένος ἐκ τῶν
περιφρονήσεων τῆς Ἀλβερτίνας, ἐσκόπει νὰ ριφθῇ
εἰς τὸ ὕδωρ. Μετὰ μεγάλου κόπου κατόρθωσα νὰ τὸν
ἐποτρέψω τοῦ φρικώδους του σχεδίου, λέγων αὐτῷ
ὅτι θὰ τηρήσατε τὸν λόγον σας καὶ ὅτι διὰ τῶν
πατρικῶν σας παραινέσεων θὰ καταπέισατε τὴν
Ἀλβερτίναν νὰ τῷ δώκῃ τὴν χειρὰ της. Ἐάν με-
ταβάλλητε γνώμην, ἂν νυμφεύητε τὴν Ἀλβερτίναν
μετὰ τοῦ Ἐδμόνδου, ὁ πτωχὸς γραμματεὺς ἀφεύ-
κτως θ' αὐτοκτονήσῃ. Σκέφθητε ὅποιον θόρυβον θὰ
ἐγείρῃ τοῦτο. Ὅλοι θὰ εἴς θεωρῶσιν ὡς τὸν φονέα
τοῦ Τοῦσμαν καὶ θὰ εἴς φέρονται μετὰ βαθείας πε-
ριφρονήσεως. Δὲν θὰ προσκαλεῖσθε πλέον εἰς γυ-
μακα, καὶ ὅταν εἰσέρχεσθε εἰς καφενεῖον ἵνα μύ-
θητε νέον τι, θὰ εἴς ἀποβάλλωσιν εὐθὺς ἔξω. Πρὸ
πάντων, γνωστὸν τυγχάνει ὅτι ὁ γραμματεὺς χεῖρει
τὴν ὑπόληψιν τῶν προϊσταμένων του ἢ ἐργασία του
εἶνε εἰς ὄλεα τὰ γραφεῖα περιώνυμος. Ἐάν λοιπὸν
σκεφθῇ τις ὅτι τὸ ἀναποφάτιστον καὶ τὸ ἀναξίω-

πιστον ὑμῶν ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς αὐτοκτονίας τοῦ
δυστυχοῦς τούτου, οὐδέποτε πλέον ἐπὶ ζωῆς σας θὰ
εἴς φέρονται ὡς ἀρμόζει εἰς σύμβουλον καὶ εἰκο-
μολόγον, οὔτε οἱ ἔσχατοι ἔτι τῶν ὑπαλλήλων. Οὐ
δεῖς ἐξ ἐκείνων μεθ' ὧν συνδιαλλάττεσθε θ' ἀσχο-
λῆται πλέον περὶ ὑμῶν. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως θὰ σὲ
περιφρονῶσι καὶ θὰ παρουσιάζωνται ἐνώπιόν σοι με-
τὸν πῖλον ἐπὶ κεφαλῆς. Ἐὰν σοὶ ἀφαιρέσωσι τὸν τί-
τλον τοῦ συμβούλου· θὰ λαμβάνῃς ἀδικίαν ἐπὶ ἀδι-
κίας· θὰ χάσῃς πᾶσαν πίστιν καὶ ἡ περιουσία σου
θὰ τρέχῃ κίνδυνον προσβαλλομένη πανταχόθεν. Ὁ-
λονὲν θὰ καταπίπτῃς, ἕως οὗ περιέλθῃς εἰς παν-
τελῆ δυστυχίαν.

— Σταθῆτε! ἀνέκραξεν ὁ σύμβουλος, μὲ φέρετε
εἰς σύγχυσιν. Τίς θὰ ἐπίστευεν ὅτι ὁ γραμματεὺς
ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ θὰ περιέπιπτεν εἰς παρομοίαν
τρέλας; Ἄλλ' ἔχετε δίκκιον διὰ πᾶν ἐνδοχόμενον,
ὀφείλω νὰ τηρήσω τὸν λόγον μου, διότι ἄλλως εἶμαι
κατεστραμμένος. Μάλιστα, ἀπερσιόσθη, ὁ γραμμα-
τεὺς θὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς Ἀλβερτίνας.

— Λησμονεῖτε, ἀπήντησεν ὁ χρυσοχόος, τὴν αἴ-
τησιν τοῦ βερόνου Δυμῆρλ καὶ τὴν κατάραν τοῦ
γέρω Μανασσῆ. Ἐάν καταφρονήσατε τὸν ἀνεψιὸν
τοῦ Ἰουδαίου τούτου, θ' ἀποκτήσατε φοβερὸν ἐχθρὸν·
ἐχθρὸν ματαιοῦντα ὄλας σας τὰς ἐπιχειρήσεις, ὅστις
τὰ πάντα θὰ ἐπιχειρήσῃ ἵνα εἴς καταστήσῃ ἀνα-
ξιόχρεον, ὅστις θὰ ζητῇ πᾶσαν εὐκαιρίαν ἵνα εἴς
ἐπιφέρῃ βλάβην, καὶ θὰ ἡσυχάσῃ μόνον ἀφοῦ ἐξ ὀλο-
κλήρου εἴς καταστρέψῃ, ἀφοῦ ὁ Δαλῆς ἦν ἐπεκα-
λέσθη καθιδρυθῆ πράγματι εἰς τὸν οἶκόν σας. Ἐν
ἐνὶ λόγῳ, ὅπως καὶ ἂν διαθέσατε τὴν κόρην σας,
πάντοτε θὰ εὐρεθῆτε ἐν ἀμνηχανίᾳ δι' αὐτὸ εἴς
θεωρῶ ὡς δυστυχῆ, ὡς ἄνθρωπον ἀξιολύπητον.»

Ὁ σύμβουλος διέτρεχε κατὰ μήκος καὶ πλάτος
τὸν θάλαμον κράζων. «Ἐχάθην! Εἶμαι κατεστραμ-
μένος! Ἄχ! νὰ μὴ εἴχον τοῦλάχιστον θυγατέ-
ρα!.. Εἰς τὸν διάβολον ὄλοι, ὁ Ἐδμόνδος καὶ ὁ
Βενιαμὶν καὶ ὁ σύμβουλος!

— Ἠσυχάσατε, εἶπεν ὁ χρυσοχόος, ὑπάρχει ἀ-
κόμη μέσον σωτηρίας.

— Ποῖον; προσέθηκεν ὁ σύμβουλος σταματῶν
αἴφνης, ποῖον; Ἐὰν τὸ παραδεχθῶ ὅτι καὶ ἂν ᾖναι.
(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Ἀπὸ τοῦ προσηγοῦς αὐτῆς ἔτους ἡ «Φιλολογικὴ
Ἀκρόπολις», ἀφιεροῖ τὴν τελευταίαν της σελίδα εἰς
δημοσιεύσιν παντὸς εἴδους.

ΑΓΓΕΛΙΩΝ

εἰς τιμὰς μετριοπατίας. Τιμὴ δημοσιεύσεως, δι' ἑ-
κατὸν στίχον λεπτὰ 15.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Ἐκ τυπογραφικοῦ λαθοῦ παρελλολεῖ ἐν τῷ παρελ-
θόντι φύλλῳ τὸ κατωθὲν τοῦ ποιήματος ἡ Ἐλευσίνας,
ἐννομα τοῦ κ. ΣΤ. ΜΑΡΤΖΩΚΗ.